

РАБОТНИЯТЪ КОСЪ

Приказка.

Когато се пролѣтъ задала,
И съ новъ цвѣтъ земята послала,
Имотни ступани съ звѣнитѣ
Отишли да рѣжатъ лозитѣ.

Повикватъ и коса тогава,
Запѣлъ на вѣтѣва въ джбрана,
Да прави, да струва, да смогне —
Да дойде да имъ помогне.

„Не мога — рекълъ той — съсъди;
Що работа имамъ напредѣ!
Гнѣздо съмъ започналъ да правя,
Какъ ще го напѣлвинъ оставя!“

Спотаенъ той послѣ прѣхвѣркналъ,
Скрилъ се, не свирѣлъ, замлъкналъ.